

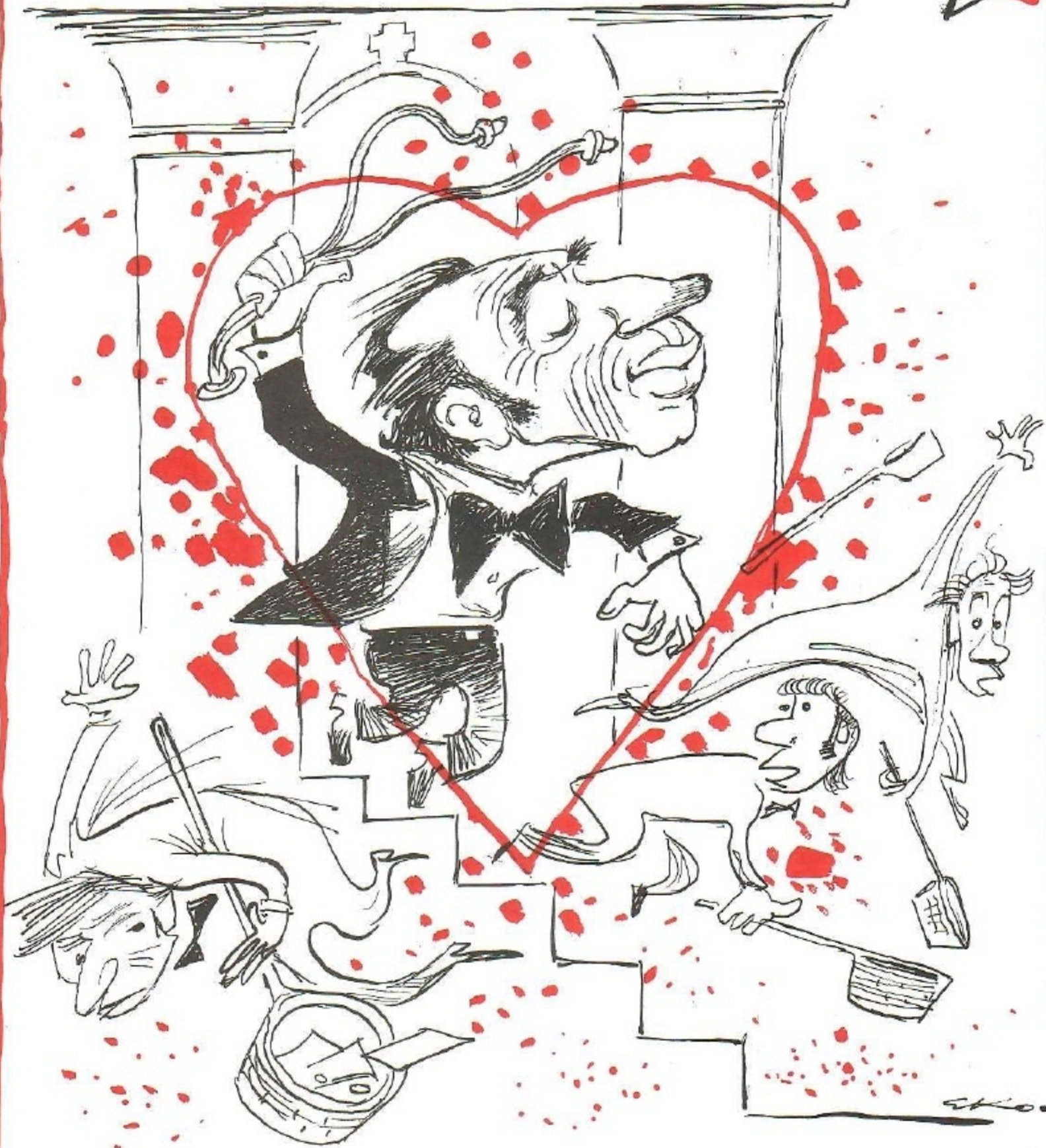
ЛІС МІКИТА

Ч. 5.

Травень 1973

Ціна 50 ц.

Рік 23

— Сховайте кошти на гроші! Блаженніший приїхав за серцем!

ЛІТЕРАТУРНІ ЧУКИ

Як в селі буває дука,
так в письменстві знайдеш Чука...

— Ой, чук-чука, чука-чук,
ось де славний письменчук.
Був Іван, став Іван-Чук,
Мирон знову ж Мирон-Чук,
а вже Григор — Григор-Чук.
Федь — Федь-Чук,
Сем — Сем-Чук,
хоч був також Федір-Чук,
ну, і ясно, Семен-Чук.
Були й ремісничі чуки:
Столяр-Чуки, Слюсар-Чуки,
рими клеїв Римар-Чук,
навіть вліз туди Мір-Чук
і друг його Коваль-Чук.
В жанрах були свої чуки,
вельми славні писарчуки:
у поезії Сліп-Чук,
в пропаганді Мельни-Чук,
у гуморі Маків-Чук,
а з них перший Корній-Чук.
Збивав колись львівський брук
наш дружок, Василь Тка-Чук.
І як довго буде друк,
плягіатор є Крав-Чук.
Є й еміграційні чуки,
не менш славні письменчуки:
у Канаді Боднар-Чук,
в Америці Малан-Чук,
навіть з титулом: Пан-Чук,
і підроблений Дон-Чук.
З молодих іде Бой-Чук.
Славний критик був теж Чук;
вибрав псевдонім Шев-Чук.
А над всіми — справжній Чук:
самий головний: С а м - Ч у к.

Виписав із біографічних довідників —
Іриной Верес-(ен-чук.)

У КУХНІ КАПАЄ

У кухні капає — кап, кап!
На мозок — кап, на серце — кап!
Устати б, прикрутити б — кап!
І зупинити б — знову кап!

Та ні, не зупиню — кап, кап!
Не прикручу, не встану — кап!
Помріяти б — і каплею
В минуле — кап, в майбутнє — кап!
І капати, і капати, і кап...

У кухні капає — кап, кап!

Б а б а й

МІНІ-МИСЛІ

Вадима Ішого

● Не кажеться тепер, яке жінка має волосся, а яке жінка носить волосся.

● Важко бути „вундеркіндом“ у старшому віці.

● Сьогодні вже навіть автори не читають своїх книжок.

● Свою дурноту тримайте в секреті замість розголошувати її по всіх базарах людської opinii.

ВЕРШОК ТРАГЕДІЇ

Він виїхав на півроку і щодня писав своїй коханій листа. А повернувшись, довідався, що вона вийшла заміж за поштаря.

ШЕПІТ

Якщо шепочуть двоє — це початок кохання. Якщо шепочуть всі — то це його кінець.

У календарі „Відродження“ з Буенос Айресу читаємо таку власноручну біографію:

ЯР СЛАВУТИЧ — поет, науковець, літературознавець (нар. 1918) з Херсонщини; закінчив філологічний факультет Педагогічного університету в Запоріжжі; втік з поїзду на заслання, мобілізований був в чині лейтенанта в червоній армії; оточений німцями, створив в місті Чернігівську Січ, розправлявся з нацистами, які спалили його дружину з одностенною донькою; 1941 р. підпільно зустрівся з Оленою Телігою в Києві. Після звільня Ч. Січі з УПА, перебував у Львові, в Чехії, потім Німеччині. Студював славистику в ЗСА, докторський диплом — у 1955; від 1960 працює в Альбертському університеті (Канада).

От і вивчи людину! І дай їй докторат!

— Чи це правда, що Москва засипана порнографічними виданнями?

— Так, це факт. Наприклад, недавно, в одному фільмі два рази показали Леніна з голою головою.

А де куток для мужиків?

Таке формальне запитання поставив автор цих рядків редакторці жіночого журналу „Наше Життя“, натякаючи цим недвозначно, що на сторінках цього органу „Союзу Українок“ відбувається перманентна дискримінація українців, що значить — мужиків.

„Чому немає у Вашому журналі чоловічої сторінки або так званого кутка чи кутика для мужиків? — спитали ми шановну пані редакторку. — „Адже колись, в Старому Краю навіть „коров'яча газета“ (як називали у Львові популярний тижневик, „Народну Справу“) мала кутяк для жінок, де друкувалися різноманітні куховарські „приписи“ та поради для господинь, а навіть, час-від-часу, попадалися туди взірці до вишивання, гаптування і тому подібне“.

Відповідь пані редакторки була така, якої ми аж ніяк від неї не чекали...

„Ці „жіночі кутики“, — відповіла піднесеним голосом, — це власне був скандал і типова ознака галицької заскорузлості, перманентна дискримінація жінок! Панове-мужчини затикали жінками різні кутики, ніби українське жіноцтво — це якісь неповновартні істоти, нездідні заповнити матеріалами на жіночі теми цілої газети чи журналу!.. А, поза тим, скажіть мені, визволені панове-мужчини, про що Ви писали б у Ваших „чоловічих кутиках“?.. Ви напевно товкли б ту саму воду в ступі, що її стало товчете в пресі: продовжали б Ваші спори за те, чи нам треба, чи не треба Гарвардської Катедри, належала Київська Русь до України, чи Україна до Київської Русі, або скільки разів Шевченко написав „на Україні“, а скільки — „в Україні“? Бо хіба не схочете заповнювати Ваших „кутиків“ куховарськими приписами чи рецептами на торти, або взірцями до вишивання?“ — сказала наприкінці, не без легкої іронії, пані редакторка.

І саме в цьому місці не мала вона рації і даремний був цей сміх та глум! Бо я собі міркую, що якраз в інтересі сучасного жіноцтва та всього визвольного жіночого руху є — якнайширше

пропагувати зацікавлення куховарством між мужчинами, влаштувати на цю тему лекції, доповіді, перевипускні курси. Бувши на місці шановної редакторки „Нашого Життя“, я зараз, після Великодня, започаткував би в її журналі призначену для мужиків серію статей під кличем: „Фронтом до баняка і кухні!“ Все ж таки, бувши на місці Пань, я не випускав би з рук таких важливих атрибутів, як макогін і колодавця... Мудрі вімаки в таких випадках говорили: „Zicher ist zicher!“

Так само єсть у мене запримічення до вище згаданих взірців до вишивання... Бо це також, дозвольте сказати, контроверсійне питання. Адже не саме тільки жіноцтво проявляє свої таланти в цій галузі народного мистецтва! Як знаєте з преси, участь мужиків у „Вишиваних Вечерницях“ буває інколи імпозантна, а раз, навіть, пригадую, в Українському Народному Домі в Нью-Йорку, дістав першу нагороду за вишивану сорочку один з молодших редакторів „Свободи“.

Тут мені пригадалося, що колись, вдома, я мав такого фамільянта, ну, скажемо, — дядька, який залобки куховарив, лінив

вареники і прекрасно вишивав! І то не лише чоловічі сорочки, але й жіночі, поза тим — рушники, запаски і всяку-всячину. Щоправда, за це „габбі“ дівчата так його зненавиділи, що жадна не хотіла вийти за нього заміж! Дядько заходився парубком до 45-го року життя, а потім таки мусів шукати собі жінки аж на третьому селі.

Але не треба сьогатати споминами в далеку давнину, бо такі сьгодні, тут, у нашій Метрополії, живе і творить такий визначний знавець вишивкарства, як доктор медицини, Климентій Р. Він, щоправда, так мені здається, сам не вишиває, на те у нього не вистачає часу (має власну лікарську ординацію, працює хірургом у лікарні, і вчить студентів у Медичній Школі). Але ж це не жаден секрет, що пан доктор залобки проектує взори до вишивання, має прекрасну колекцію вишивок з усіх кінців України, а недавно читав цікаву доповідь на цю тему в Академії св. Юра в Нью-Йорку.

Чи це, спитаю шановну пані редакторку, не знаменитий матеріал для чоловічого кутика в органі СУА, „Наше Життя“?

І кер (Прим. Редакції: Цей матеріал був надісланий нам перед появою 4-го числа „Нашого Життя“, в котрому нафесена мужчинам кривда, є деякою мірою направлена).

ГОРОКА

НА ПЛОТІ

● На 11-му Крайовому Пластовому З'їзді на Союзівці вибрано такий новий Провід Пласту, що тепер важко сказати, хто переміг під час виборів — естаблшмент, чи опозиція?

● Мирянські кола дуже обурені тим, що в студентському журналі „Нові Напрями“ фото Верховного Архієпископа поміщено в товаристві Брежньова і Митрополита А. Сенишина.

● У Римі говорять, що так, як колись Ісуса Христа відрікся Апостол Петро, так Верховного Архієпископа, Кардинала Йосифа Сліпого, вірився намісник Петра — Павло.

● Після концерту Юліани Осінчук в Українському Народному Домі в Нью-Йорку, публіка з захопленням говорила: „Так загра-ти може тільки патріархальна дитина!“

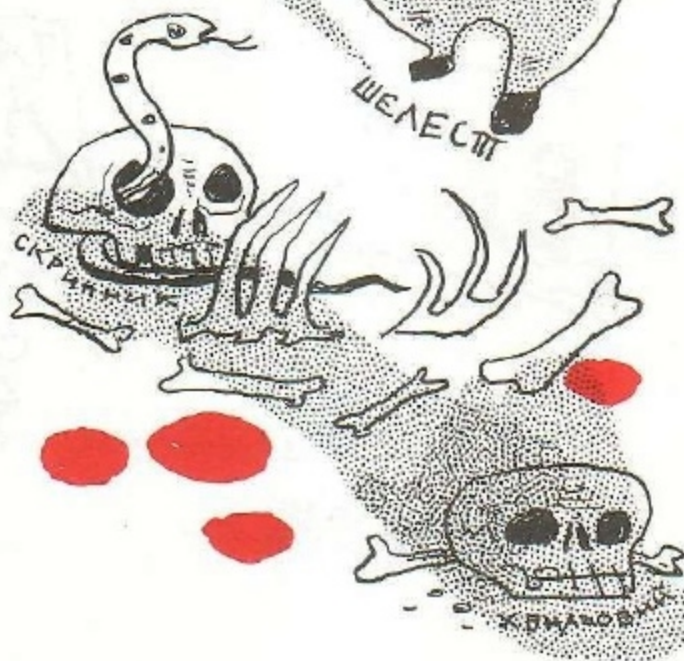
● Кажуть, що в Гантері, на Благовіщення, впав сніг для того, що власник пансіону „Ксеня“, п. Володимир Кобзар, мав замало снігу під час зимового сезону.

● Довідуємось, що під час бойкоту м'ясних продуктів американці українського походження теж бойкотували м'ясо, зате намагали більше сальцесоном і ковбасою.

● У зв'язку з відновленням діяльності „Клубу Круглого Стола“ нью-йоркчани говорять, що на тому столі д-р Всеволод Голубничий буде тепер викликати зустрічальних духів.

● З листів до редакції „Свободи“ виходить, що як до проф. д-ра Степана М. Горака заберуться американські ветерани українського роду, то він не буде такий „гойрак!“

● Наш славний баритон, Теодор Терен, відзначав у Нью-Йорку 5-літню річницю з такої нагоди, що за 5 років часу, його 5 разів обікрали.

Вигнання з Червоного Раю

ЗАМІСЯЧОГО МІШКА

Запитання в справі формальній: „Скільки бенкетів, балів, забав, пікніків тощо відкликано на еміграції з приводу 40-річчя Великого Голоду в Україні?“

В наших університетських колах питаються, чи д-р Розумний є субтельний і чи д-р Субтельний є розумний?..

Чи треба було скликати Світовий Конгрес Вільних Українців для того, щоб заложити в Філадельфії матримоніальне бюро?..

Колись говорили: „Він розбив йому носа“.

Тепер говорять: „Він розбив йому банк крові“.

Під час ювілею 1-ої Української Дивізії на Союзівці хлопці ще співали „о пів до другої години“, але „фурт-фурт ладувати“ вже не змогли...

З народної мудрости: „Бог добрий — і сиротині дасть по дитині“.

Шевченко — на союзний лад: „Коли діждемось хмародера? А діждемось його колись!“

НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ

Винен композитор, а б'ють по клявішах.

Винен маляр, а вішають образ.

ІНТЕЛІГЕНТНИЙ СОБАКА

У парку на лавці сидить чоловік і собака. Вони грають у шахи, — інтелігентний у вас собака, — каже з подивом прохожий.

— Яка там інтелігенція? — махає зневажливо рукою чоловік. — На десять партій він програє зі мною ледве дві.

ПРАВДИВЕ ПОДРУЖЖЯ

— У нашого приятеля свята жінка.

— Це правда, вона вже і його мучеником зробила.

ВИИНЯТОК

— Чи є на світі така жінка, яка б добре говорила про свого чоловіка?

— Так, та, що розказує про нього своєму другому чоловікові.

КЛОПІТ З МОЛОДИМИ

Репортер „Лиса Микита“ мав коротку і принагідну розмову з членом редколегії студентського журналу „Нові Напрямки“, зараз після того, як дві квігарні та одна цукорня на долині міста Нью-Йорку відмовились брати в кольпортаж останнє, дуже, — як кажуть, — контрверсійне число цього журналу.

Л.М. — Страхно лає старше громадянство і мирянство весняне число „Наших Напрямів“. Чи думаєте, що ця гостра критика оправдана, справедлива?

Н.Н. — Абсолютно — ні! Ми впали жертвою непорозуміння. А радше — незрозуміння.

Л.М. — Як маю це розуміти?

Н.Н. — Власне і в тому вся біда, що старше громадянство не розуміє, що читає, бо ще далі слабо володіє англійською мовою. А тому, що не розуміє, що читає, — сердиться і нас лає...

Л.М. — Дайте якийсь конкретний приклад.

Н.Н. — Прошу дуже. У весняному числі нашого журналу, крім комерційних оголошень, є тільки одна стаття надрукована українською мовою — про Студію Живого Слова пані Лідії Крушельницької. Чи ви, пане добродію, чули, щоб що статтю хтось критикував?

Л.М. — Ні, навпаки, я чув про неї гарні слова і похвали. Зокрема від батьків студійної молоді...

Н.Н. — Отже, бачите! А чому її, цю статтю, хвалять?.. Бо знають і розуміють, що стоїть надруковане. Всі інші статті, англійською мовою, старше громадянство розуміє п'яте через десяте, а є такі, що взагалі не знають, що читають. Ці, власне, що нічого не розуміють, підіймають найбільший гвалт і крик — називають нас комуністами!

Л.М. — А з цього виходить моральна наука...

Н.Н. — Ну, прошу, скажіть, що ви мали на думці?

Л.М. — Наука дуже проста: у вашому, українському студентському журналі „Нові Напрями“ — треба більше статей українською мовою!

Лисок

НА З'ІЗД КАНАДІЙСЬКОГО „СЛОВА“ В ТОРОНТІ

— Американці приїхали!

НАША ОПІНІЯ.

— Як на таке велике місто, як Нью-Йорк, — два Громадські Комітети для вітання Верховного Архієпископа, Кардинала Йосифа, — є абсолютно замало!

З ЕПІГРАМ:

Найбільший герой
Відважний і сильний,
Є героєм цикльєстильний“.

Папай

ОГОЛОШЕННЯ ПОЖЕЖНОЇ СТОРОЖІ

Не куріть цигарок у ліжку. Попіл, який вам після цього доведеться вимітати, може виявитися вашим власним.

ДІЄТА

Дружина докоряє чоловікові:

— Поводь себе пристойно. Не огляйся за дівчатами, ти ж одружений.

— Дорога моя, якщо я на дієті, то це не значить, що я не маю права читати меню.

РОБОТ

— Ви не хотіли б придбати електронічного робота?

— Ні, дякую, в мене є чоловік.

ЗАКОХАНИЙ СУЛТАН

Султан одного разу зібрав своїх двісті дружин і сказав

ім:

— Покидаю вас. Я покохав інший гарем.

НЕ ЗАБУЛИ СПОМ'ЯНУТИ...

„Клич Нації з Філадельфії, ч. 2 за березень 1973 р., в статті про „захальників“, що їх цей орган дуже не долюбляє, „присвячується“ окреме місце Валентині Морозові:

„...Ця чорна робота значно посилилась і набирає часом фантастично-комічного забарвлення, як КГБ кинуло нашим письменникам Мороза. Отут і пішло-поїхало, мов з мішка! Мороз це, Мороз і те... Мороз герой, Мороз і мученик і борець за волю України... Але ніхто з журналістичних сліпців не посмів відповісти на пряме запитання: чи Мороз комуніст, і з якої рації наші горе-провідники закликають масу та молодь демонструвати проти його ув'язнення? Кажуть: „Собаці — собача смерть“! Комуністичним кровопійцям — комуністична смерть!“

Як знаємо — Москва присудила В. Морозові 12 років ув'язнення...

Філадельфія ж — видала на нього присуд смерті.

„ПОЧАЛИ ЗА ЗДРАВ'Є,
СКИНЧИЛИ ЗА УПОКОЙ“

Церковний Бюлетень Української Католицької Парафії ім. св. Священномученика Йосафата в Трентоні, що виходить під „загальною“ редакцією мгра Івана Костюка, друкує на 11-ій сторінці список новонароджених, звичаних і померлих парафіян, який закінчується таким „загальним“ привітом:

„МНОГАЯ ЛІТА НАРОДЖЕНИМ І ПОВІНЧАНИМ, А ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ ПОМЕРЛИМ!“

Торонтський тижневик „Батьківщина“ з 31-го березня ц. р. серед нових видань відмічає таку позицію:

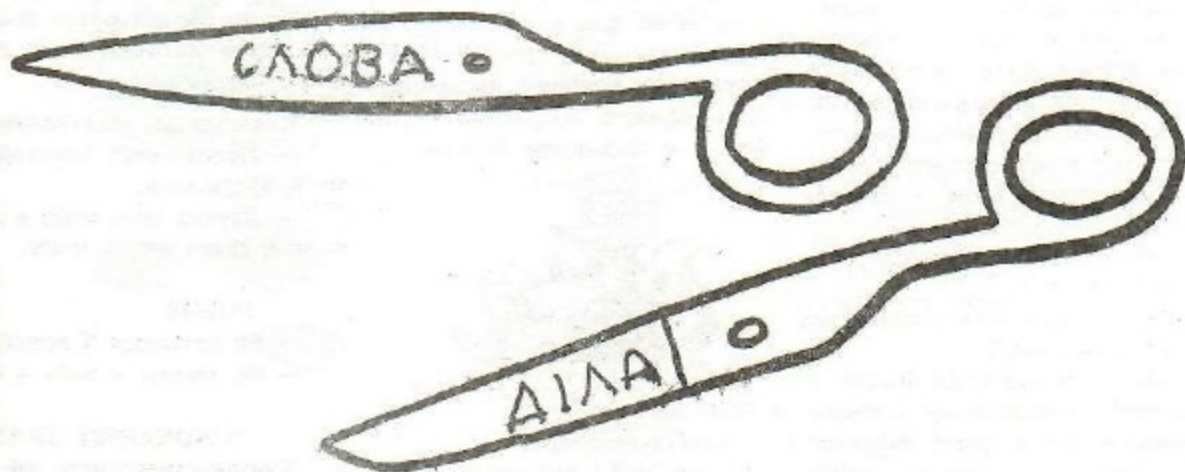
Зосим Дончук — „Праця і Нагорода“, Ювілейний Збірник, виданий дружиною Автора — Ларисою Дончук у присвяті 70-літтю З. Дончука, що припадає на 30 квітня 1973 р.

ЗОЛОТО, НЕ ЖІНКА!

— Рівень техніки в нас на належній височині!..

„КРОКОДИЛЬ“

**СЛОВО ПАНІ ЯЗИЧИНСЬКОЇ НА
70-ЛІТНЬОМУ ЮВІЛЕЇ П. Д-РА
ГАЛАНА**

Нинька запросили мене повісти пару слів з воказії наради кум-батантів і разом паради на честь п. д-ра Галана, з воказії його ювілею. Зараз на початку імпрези пан Шашароскі зіпсував ми гумор. Чисто як якийсь фрайтер закумендирував:

— Пані Язичинська, як так вже дуже хочете вогорити, то вогоріть коротко і до річи, бо войско не любить довгих балаків.

Не знати, чи він такий потужний ест до своєї Люльці, як до мене. Але я му добре відповіла, тільки мене не поучуйте, бо що войско любить, а що не любить, то ми, кубіти, ліпше знаємо, а ще ми старо-крайові кубіти, маємо ліпший густ, як тота молода дегенерація, жи літає тільки за тими пелехатими офермами, жи не хочут іти до войска.

Повім вам правду, жи булам в троблю, що взели зі собов на таку нараду кум-батантів, бо як дивізіонники роблет восінні маневри в Лігайтоні, то знаю; вистарчит взети пару фунтів бараболі, але потім пригадала си, жи кум-батанти, то „стара война“ і памнітаю ще ті австріяцкі часи і тому, як видите, взела ферфляшу руму, жиби пану докторови Галанови і його кумпанам пригальати той войсковий легурамін, „кайн рум — кайн штурм“, а по-нашому, то значит сі: „нема горіляки — нема атаки“.

Правда, жи не знаю, які справи будут нинька обмавлети, бо войско звиклі всьо тримає в сикреті до востатної години, хоцяж газети вже давно то всьо розтрубили, але войско ще далі фурт тримає сикрет. Мислю, жи то будут наради ведлуг непевної ситуації, бо дивітсі, що сі в світі діє, ще война добре сі незакінчила, а вже тегне сі далі. Всюди ружні розрухи, всі мают якус нову амуніцію і других застрашуют. Чулам, жи ізраїліти повіли арабам відчипітсі, бо пустимо на вас дубельтове повітра і зараз вам буде „центой з того світа на там-

Уже весна, уже красна,
Зі стріх вода капле,
А дітвори до „Веселки“
Мандрівочка пахне.

Приємно привітати весну-красну в Українській Цукорні „Веселка“ в Нью-Йорку, де зичайно збирається молоде покоління, вийшовши із своїх зайнят у Пластовій домівці, щоб підкріпити сили мороженням, кавою чи содою, а то й смачним підвечірком, з яких славиться кухня „Веселки“!

Весною чи літом не забувайте нашої адреси:
„ВЕСЕЛКА“, 144 Друга евню
(в Пластовому Домі)

Звідки йдем, то йдем
В „Діадем“ зайдем!
Не довго треба ходити:
Просто з „Лиса Микити“!

Вже тепер можете порадувати Ваше око виставкою вибагливих весняних строїв у цій популярній між своми та чужинцями українській галантерейній крамниці і першорядній майстерні елегантних жіночих і чоловічих одягів

Марлі і Володимира Заклинських
„DIADEM“, 142 Second Ave., N.Y. City

Мистець М. Мороз готується до ювілейної виставки.

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER
25775 W. 8 MILE at BEECH RD. DETROIT, MICH. 48240

ВСЯКА ОБСЛУГА І НАПРАВА АВТ

Phones KE 1-1303,

В. КУКУРБА
менеджер

Винаймаємо траки і трайлери на цілу Америку і Канаду.

Одинока українська фірма на стейт Мішган.

той“. А Совети знов погрожуют, жи всіх вогроблет яковсь водов і тиж дубельтово.

А ми маємо найліпше, ми маємо вогонь! А вразі, як би щось до чогось, то вистарчит, як пан дохтор Галан встане і піднесе руку догори, а пан Поритко як потегне за цингель і як наша „Батерія смерти“ вларит „тромбельфара война“. Декую! І салітеру! І салітеру!

Як видите, що нема-то як „стара война“. Декую! І салітеру!

Язичинська

Ек стану говорити з редовитим американом, то що еке слово скажу, а він мені:

— Гав ю спел?

Ек зачне гавкати тим „спелінгом“, то так мя перестрашит, жи чисто здурню і вже, ані він, ані я не знаю, що сми хотів сказати.

В Америці на „спелінгу“ не йден загнув сі і вже віпростувати си не годен.

У нас того „спелінгу“ не було і нема, Богу декувати. Але є йнакша закрутенина: тра знати ек, коли і що каже си, а що не каже си, аби кожде слово було на своем місци.

Дайминато — говорит жінка до чоловіка, а би стоєте збоку і маєте сказати, що си діє. Чи вона говорит чи йно щос каже? Чи отак лише гугорит, чи щос повідає? Чи впила си і белендит, чи шваркоче по-німецки? Чи цвенкає по-ангелски, чи щос файно бесідує? Чи варнякає, чи базікає? Чи цокотит, чи знов пащєкує?!

Адіт, кілко того „спелінгу“.

Або таке: в Америці, ек хтос умре — то вмер, великого „спелінгу“ тут нема. А в нас, то так просто не обійде си, тра добре темити, що і ек сказати.

На чоловіка скажут, жи в мер, а на жону, жи минула си. На пса, чи на ката, жи здох. На

корову, жи згинула. На коне, жи вправ, але на жида — жи здох.

У Краю, то кожний знав напамет, ек і коли си каже, але тут декому тот наш „спелінг“ дуже си помішев.

Найгірше — дитьом у школі.

Питає си навчителька:

— Чого ти, Аню, така сьогодні сумна?

— Бо мені ктг умер...

Або:

— Ромцю, чому ти в суботу не був у школі?

— Бо в нас, прошу пані, бабця здохла...

Такий то тут помішаний „спелінг“!..

Гриць Зозуля

ПРЕС-ФОНД

По дол. 10.00: Д-р В. Рожницький і Л. Думановський.

По дол. 5.00: М. Мельник, С. Л. Рихтицький, Д-р З. Звизномирський, Д-р М. Логаза, С. Спринський, Д-р Е. Веремчук, Ю. Дячок, Д-р Ю. Кушнір, Д-р Я. Коропей, Д-р Б. Бадан, Е. Кокурулдз, Д-р Ю. Гной, інж. В. Колодчин, Д-р С. Чесниковський, Д-р І. Рудавський, Н. Сопівник, Д-р А. Хрелтовський, м. Камінський, Д-р А. Гудзак, О. Загайкович, С. Хом'як, Ю. Витанович, Я. Гніздовський, о. Ю. Кубиний, П. Болонний, інж. С. Берегулька, Т. Горбачевський, Д-р Р. Сохінський, Д. Кузик, С. Шкрибайло, Д-р Р. Барановський, Р. Олженець, Мгр. М. Кознарський, Р. Ракочий, Д-р В. Гук і О. Дяченко.

По дол. 3.00: Д-р П. Туруля, Я. Рудакевич, Я. Турко, о. Т. Атаманюк, В. Вітошинський, Р. Трешніновський, Я. Шука, С. Рожок і І. Корженівський.

Дол. 2.50: Марія Остяк.

По дол. 2.00: М. Стрілецька, А. Стовба, О. К. Мороз, Ю. Навроцький, о. Д-р С. Гаюк, С. Мішкевич, А. Терлецька, П. Гнатюк, М. Горбань і Н. Масюк.

По дол. 1.50: М. Мушинський, С. Небеш, і Е. Верес.

По дол. 1.00: Е. Павліш, В. Дзуль, С. Поліщук, О. Бандера, Д. і В. Гусар, А. Цвах, І. Телішевський, І. Скїра, Гр. Кошик, З. Коваль, проф. П. Біланюк, І. Климівська і Л. Стихню.

Щиро дякуємо!

Ред. Кедрин: — Чи вони жалують за мною, чи за годинником?..

З днем 1-го червня П. Р. відходить з редакції „Свободи“ на пенсію ред. Іван Кедрин-Рудницький

ЗАХОДОМ ВИДАВНИЦТВА „ЛІС МИКИТА“ ДРУКУЄТЬСЯ І НЕЗАБАРОМ ПОЯВИТЬСЯ

БАГАТО ІЛЮСТРОВАНА КНИЖКА ЕДВАРДА КОЗАКА

Гриць Зозуля

Слідкуйте за оголошеннями!

КРИТИКА ЗГОРИ І ЗНИЗУ

Після лекції в інституті марксизму-ленінізму в Києві два студенти виходять на вулицю.

— Сьогодні я знову не зрозумів нашого лектора, — жаліється один. — Мені все таки неясно: яка ж різниця між партійною критикою згори й партійною критикою знизу?

— Я поясню тобі це на прикладі, — каже другий. — Коли „начальствующий“ товариш стоїть на балконі і плює на тебе вниз, то це критика згори. Коли ж ти плюєш на нього вгору, то це критика знизу.

З ПЛАСТОВОГО ГУМОРУ

Чотири пластуни доповідають на сходинах:

— Сьогодні ми вчотирьох зробили добрий вчинок: перевели старшу жінку на другий бік вулиці.

— Прекрасно, але чому ви допомагали їй аж учотирьох?

— Бо вона не хотіла переходити.

НАШІ ДІТИ В КЛІВЛЕНДІ
(Правдиве)

Мама до доні:

— „...казали мені, що був дуже гарний концерт, але було мало людей, Христю.“

— Але ж ні, мамо, Маруся там була, то казала мені, що заля була биком набита!

НАШІ ЗОЛОТОУСТІ ПРОМОВЦІ
(Правдиве)

Під час посвячення одної молодечої літньої оселі, бувшої фарми, головний промовець в захопленні сказав приблизно таке: „...дивинися і серце радіє; оці стежки тут ще вчора втоптували коні і корови, а вже сьогодні їхніми слідами бігають наші хлопці і дівчата!“

О, Шпилька з Клівленду

в суді

— Оснаржуєте свого чоловіка за те, що підніс на вас руку?

— Власне, не за те, що підніс, а за те, що опустив...

РОЗСІЯНИЙ ПРОФЕСОР

Виходячи рано з дому, професор поцілував двері і тріснув жінку.

“THE FOX”
4933 Larkins
Detroit, Michigan 48210

Tel.: VI 2-7476

Ізмов передплати в ЗДА і Канаді та передплата — Дол. 5.00

Editor Edward Kozak